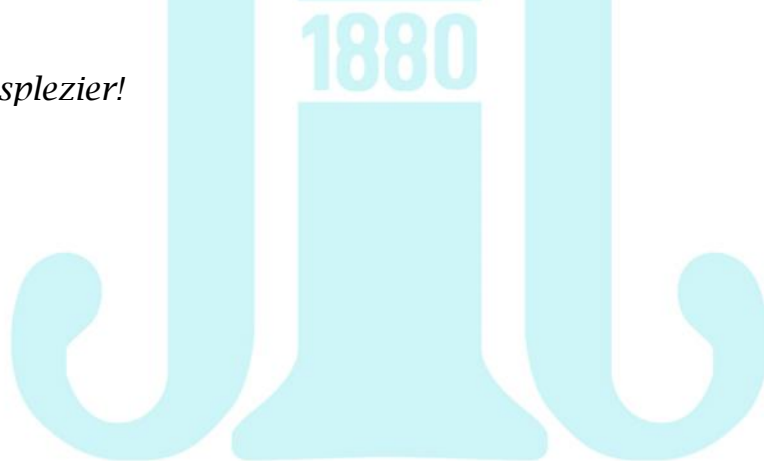

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

ZEVEN DAGEN DONKER

Monoloog naar het gelijknamige boek

door

Karel Verleyen

1880

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

1999

Nr. 2560

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWEE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *ZEVEN DAGEN DONKER* op te voeren moet de naam van auteur *KAREL VERLEYEN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1999/0220/004
ISBN- 978- 90-385-0618-0

© 1999 Toneelfonds J. Janssens/ Erven Karel Verleyen
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGE

MARJAN

DECOR

Op de scène een stoel, een schrijftafel van schragen en een plank, Een telefoon.
Wat boeken en prullaria die op een meisjeskamer thuishoren. Op de schrijftafel
wat foto's. Een oude schooltas.

MARJAN : *(komt op. Ze kijkt rond)* Twintig jaar ongeveer? Nee, eenentwintig jaar om precies te zijn. Toen ging ik hier weg. Hals over kop. Zelfs mijn schooltas nam ik niet mee. Ik leefde vanaf die dag in een andere stad, in een ander huis, bij mijn tante en oom. Tijd heelt alle wonden, zeggen ze. Fout, sommige wonden genezen nooit. Dat weet ik nu. Vandaag stap ik hier binnen en opeens ben ik weer net zo vreselijk in de war als toen. Ik voel me als een kat die in een wasmachine zit opgesloten. Alles draait rondom me, ik word maar rondgeslingerd, zie de wereld als door dik gekrast glas.

Opeens is het allemaal weer terug. Ik heb het wel kunnen wegdringen, jaren lang. Maar nu voel ik die spanning terug en de pijn waarvan ik nooit zal genezen. Gelukkig hoef ik hier niet te blijven. Zo dadelijk roept iemand me wel voor het eten.

Mijn huis, ons huis. Een pracht van een huis eigenlijk, Het permanente geschenk van mijn vader aan ons allemaal.

En toch had dit huis iets van een gevangenis, een strafkamp. Pas nu wordt het me duidelijk. Het ademt angst. Ik begin nu ook mijn moeder met andere ogen te zien. Ze was altijd vriendelijk, maar bleef op een afstand, alsof ze wilde vermijden dat iets of iemand haar raakte. Ze lachte nooit echt. Dat doet ze ook nu niet. Ze glimlacht, mechanisch. Nog altijd, zelfs nu mijn vader er niet meer is. Ik had me ingebeeld dat mijn herinneringen met hem zouden begraven worden. Ik was fout.

(Gaat naar de tafel en pakt de ene na de andere foto op)

Papa staat bij een operatietafel. Er zitten zweetvlekken op de borst van zijn lichtgroene chirurgenkledij. Hij heeft zijn mondmasker afgezet.

(Pakt een andere foto)

Martine was mooi. Ze had volblond haar dat haar gezicht prachtig omkaderde. Ze had een heel lichte huid, bijna doorzichtig was ze, net alsof er binnen in

haar licht brandde dat naar buiten toe zichtbaar was. 'Ze hoeft maar door de sneeuw te lopen en alles smelt tot een stralende lente.' Zo had ik het in een opstel over MIJN FAMILIE geschreven. Alles nog rozengeur en manenschijn toen. Vandaag was Martine niet op de begrafenis. Ze kan het nog altijd niet aan, zegt ze. Nog altijd niet.

(Nog een foto)

Jonas mijn broer. Kijkt stoer, wat onwillig. Hij was niet erg gesteld op foto's en zo. Hij lijkt vandaag erg op papa toen. Maar er is een verschil. Jonas jaagt me geen angst aan.

(Laatste foto. Ze bekijkt ze lang.)

Mijn eigen foto. Nee, de foto van wie ik ooit was voor hij me stukmaakte.

(Rommelt tussen papieren in de schooltas)

Het portret van Mark. Zelf getekend. Stiekem in de klas. Mark, hoe zou het met hem zijn?

Hij was eigenlijk niet mooi. Zijn haar had een vreemde kleur, iets tussen bruin en blond. Zijn neus was een ietsje te lang en staat een beetje scheef. Maar precies door die foutjes zag hij er veilig, sympathiek jongensachtig uit, helemaal niet zo'n vent die je doet zwijmelen. Hoewel, zwijmelen, ik? Hij was de eerste die iets merkte, ook al snapte hij het niet.

Hij legde die morgen gewoon zijn hand op mijn billen. Die spanden een beetje in de nieuwe jeans die ik had gekocht. Hij gaf me een klapje. Hij probeerde nog te zeggen dat ik beter wat kon gaan sporten, maar kreeg niet eens de kans. Ik draaide me om als een furie. "Doe dat nooit meer!" Hij wist niet waar hij het had. "Ik kan niet verdragen dat je me aanraakt!" Toen vroeg hij waarom. Ik

ben weggelopen toen, net als zoveel keren, terwijl ik diep in mijn binnenste liep te schreien.

(Pakt een schoolagenda op.)

Mijn laatste schoolagenda van Onze Lieve Vrouw van Vreugde. Vreugde. Hoe heette die klaslerares? Duprez. Juist. Duupje noemden we haar.

Marjan moet zich meer inzetten en zich niet laten afleiden.

Verdomme. Wat wisten ze helemaal van me. Geen mens die snapte wat met me gebeurde.

"Marjan, we moeten eens praten!"

Zo begon Duupje toen we in de klas zaten na schooltijd. Ze stelde geen vragen, ze wist het allemaal al. Ik moest regelmatig studeren, een dik schrift kopen en daarin alle lessen schriftelijk voorbereiden, schema's maken, mijn ouders vragen om me te overhoren als ik niet zeker wist of ik de stof kende.

Dat was de oplossing voor alles. Goeie punten halen en krepeer maar voor de rest. Duupje leek er in de verste verte niet aan te denken dat er nog wel eens wat anders fout zou kunnen gaan. O ja, ze had het ook over een paar moeilijke jaren, over mijn 'puberteit', dat het vaak lastig was op te groeien. Ik had alle moeite om het niet uit te schreeuwen, hard te gaan lachen of zo. Mijn puberteit!

Maar tenslotte viel het toen nog mee. Weet je wel hoe je je voelt als je niet je eigen huis binnen durft stappen? Dat was wat me toen overkwam.

"Waar heb jij gezeten?"

Gezegend zij de naam Duprez. Ze had in mijn schoolagenda geschreven dat ik na de les nog op school was geweest. Hoe lang dat had geduurd stond er niet bij. Ik kreeg te horen dat er van me verwacht werd dat ik meteen naar huis zou komen. Mijn vader bekeek me op zo'n manier dat ik wel moest verstaan dat hij speciaal op mij had gewacht. Niemand kan begrijpen hoe je je dan voelt. Misschien de vlieg die een harige spin op zich ziet afstormen terwijl ze hulpeloos in het web vastzit? Ik weet alleen niet of vliegen voelen.

Ik werd ijskoud. Mijn zus begon overdreven opgewekt te vertellen over een volleybalwedstrijd die ze hadden gespeeld op school. Haar stem klonk schrill. Hij luisterde, maar ik wist dat zijn gedachten ergens heel anders waren. Op dat ogenblik besepte ik dat Martine iets wist.

(Pakt de telefoon op. Draait een nummer. Stem uit antwoordapparaat.)

U bent verbonden met het antwoordapparaat van therapeut Dina Debacker. Ik ben op dit ogenblik afwezig. U kunt mij opnieuw bereiken vrijdag tussen drie en zeven, maar u kunt na de bieptoon ook een boodschap inspreken. Geef uw naam, adres, telefoonnummer en de reden van uw oproep. Ik neem dan zelf zo gauw mogelijk contact met u op. Goede avond verder. Biep....

Nog altijd even druk. Dina. Mijn reddingsboei toen. Hoewel, ik herinner me de wanhopige pogingen om haar aan de lijn te krijgen. Ik had haar gezien in een televisie-uitzending over meisjes en jongens die hetzelfde hadden doorgemaakt als ik. Ik weet nog altijd niet waarom ik voelde dat ik met haar zou kunnen praten. Maar ik begon haar te bellen.

U bent verbonden.....Biep....

U bent verbonden.....Biep....

U bent verbonden.....Biep....

Het was frustrerend. Vooral die morgen. Buiten ging de zon op. De nacht was voorbij en er was niets gebeurd. Ik was weggetuimeld in een droom die nog erg vaag in mijn hoofd hing. Het had wat te maken met een ruiter, een tempel, een kreet en een mes.. Ik wist het niet meer.

Ik weet nog wel dat ik droomde, maar ik weet niet meer precies wat. Ook nu nog komt die droom niet terug. Hij zit net onder de oppervlakte, drukt tegen mijn bewustzijn. Ach!

Toen ik die nacht wakker was geworden, had ik de indruk dat ik in de kamer van mijn zus hoorde fluisteren, dan ademde ze niet meer en tenslotte lag ze stilletjes te wenen. Ik probeerde me eruit te redden door te denken dat het mijn verbeelding was geweest. Ik durfde haar gewoon niets vragen, bang om mezelf

te verraden. Op die manier raakte ik helemaal geïsoleerd. En zij ook. Maar het leek allemaal zo onwerkelijk toen.

De echte crisis begon nog dezelfde dag. Ik reed naar school. Bij de hoek van de Schoolstraat reden Mark en ik zowat tegen elkaar op. 'Fiets je graag?' vroeg hij. Ik knikte. 'Waarom leer je het dan niet?'

We lachten. Het was toen al een oud grapje, maar het kan nog best mee.

Toen gebeurde het. Een auto stopte naast ons met krijgende banden. De grote, zilverkleurige Volvo met een radioantenne en een antenne van een autotelefoon op het dak.

Mijn vader sprong uit de auto. Ik verstijfde. Ik deed mijn mond open om iets te zeggen, hapte naar adem als een vis op het droge en schudde dan doodsbang mijn hoofd. Hij sloeg me, links, rechts, zomaar tegen mijn gezicht.

"Naar school jij en laat ik je niet meer met een jongen zien!"

Mijn fiets kletterde op de straat.

Mark reed weg. Hij keek niet eens om. Op school werd het toen nog een graadje erger. Ze hadden het over die televisie-uitzending waarin ik Dina, die therapeute, had gezien. Opgewonden waren ze. Ik snapte al meteen dat ik van mijn klasvriendinnen niet veel steun te verwachten had als ik ... Ik ril nog als ik eraan terugdenk.

"Als er met een meisje zoiets gebeurt, heeft ze het toch wel gezocht zeker? Komaan zeg, je maakt mij niet wijs...."

Dat was wat Karen zei, de alleswetende Karen, de ongekroonde koningin van 4MoC. En de anderen zoemden natuurlijk eenstemmig mee. Ik stond er nog eenzamer bij dan vroeger, want die vraag van Karen had ik me zelf al zo vaak gesteld. Had ik het 'gezocht' zoals ze het zei? Was het mijn schuld? Had ik iets gezegd of gedaan waardoor hij dacht dat ik goed vond wat hij van me wilde? Ik was eenzaam, maar kon niet boos zijn op Karen. Hoe kon zij toen weten dat ze me met die rotopmerking aan mijn eigen, verborgen schandpaal spijkerde? Ik hoor de trap kraken. Een kuchje. Jonas die ook een kijkje gaat nemen naar zijn oude kamer? Hij kucht net zoals mijn vader toen. Ik verstijf weer bij de